

LECZO BENCE

Raguleves és estélyi

Zsibbadt a bal karja. Mindig, mikor cigarettázott, vagy ha kifulladt, zsibogni kezdett, és csak egy óra múlva múlt el. Kellene pénz magánklinikára – gondolta. Eddig csak beutalókat meg három hónapos várólistát kapott, majd áprilisban, mondták neki. Április késő. Ráadásul most még itt van Zsófi is, ellőtték a gerincét. Vagy a bordáját. A lényeg, hogy lebénult, a gyógyszerek sokba kerülnek, néha be se adja neki, hogy tovább kitartson. Olyankor álmában is nyöszörög a lány. Fáj neki. Vagy csak emlékszik, milyen volt járni. Iskolában nem szoktak gyakran lövöldözni, főleg itthon. De most mégis így alakult.

A bank nem ad hitelt. Már a harmadiknál próbálkozott, de mióta Józsi elhagyta, nincs elég keresete a kölcsönhöz. Miután elutasítják – ez már szokásává vált –, sétál egyet a Körúton. Álmodozva nézi a kirakatokat, és mindig ugyanazon a bársonyestélyin akad meg a szeme. Vörös, csipkés, ahogy kell. Már csak egy fekete álarc hiányzik hozzá, és mehet is a bálba.

Estére szokott hazakerülni. Megeteti Zsófit, leül az ágya mellé, a lány olyanokat kérdez tőle, hogy fog-e megint járni, és meddig kell még feküdnie. Mikor – hála a gyógyszereknek – elalszik, Juli leül a tévé elé. Néha rágyújt. Ilyenkor zsibbad igazán a bal karja. Meg a szíve fölött.

Már-már rászánta magát, hogy elmenjen egy uzsorához. Az ad pénzt, de aztán mi lenne, ha nem tud fizetni? Eltörrik az ő gerincét is? Vagy a Zsófiét még jobban? Persze, a temetés is drága, meg a gyógyszerek is, a kecske is, meg a káposzta is.

Negyedik bank se ad. Nem így megy ez, ingatja a fejét a hivatalnok. Nem így megy ez. Akkor hogy? Szerezzen rendes állást, úgy. Legyen fedezete. Amíg nincs, addig kölcsön sincs. Beviszi a lakbért Jánosnak. Néha csinálnak ezt-azt, akkor csak a felét kéri. Jól bírja az öreg, pedig már hetvenöt éves. Most nem kér semmit. Majd a következő hónapban, mondja. Kacsintana is, ha a fél arca nem lenne lebénulva egy agyvérzés miatt. Így a bal szeme állandóan könnyezik, s csak hunyorogni tud vele, a kacsintás épp olyan nála, mint a pislogás.

Új gyógyszert visz Zsófinak. Főz is, krumplit, most az van, megsózza, együtt esznek. Megvárják, míg kihül, együtt meghámozzák, majd vesznek, ki mennyit akar. Levest is szokott főzni, a múltkor talált egy húszezrest a Körúton a bank előtt. Akkor ragulevest főzött. Teleszórta tárkonnyal, úgy, hogy csak azt az édeskést ízt lehetett érezni a levesen, de Zsófinak nagyon ízlett. Most, hogy a félszemű

szörnynek csak a következő hónapban kell fizetnie, megint ragulevest főz. Megvesz fagyit. Azt is nagyon szereti Zsófi.

A Körúton sok antikvárium előtt vannak kitéve százforintos könyvek. Nem áll meg nézelődni, hanem mikor hideg van, csak úgy elcsen egyet közülük találmorra. Általában romantikus ponyvát sikerül kifognia, ezeket sírva olvassa végig a kanapén, de legutóbb egy puhafedeles, kép nélküli, görög mitológiát összefoglaló könyvet talált. Zsófi azóta azt olvassa. Azt mondta, hogy repülni akar, mint Ikarusz. Akkor nem is akar járni, csak repülhessen.

Egyik este bejelentették, hogy támogatást kapnak az iskolai lövöldözés áldozatai. A halottak családja kétmillió forintot, a sebesülteké – a sérülés mértékétől függően – ötszázezer forinttól tízmillióig. Sírni kezdett a tévé előtt. Tudta, hogy a gerinclövés tízmilliót ér. Vagy legalább kilencet. Akkor lesz mindennap raguleves. Nem kell többször azt csinálnia Jánossal, és végre vehetnek egy lakást. Akkor hitelt is ad a bank. És minden rendbe jön.

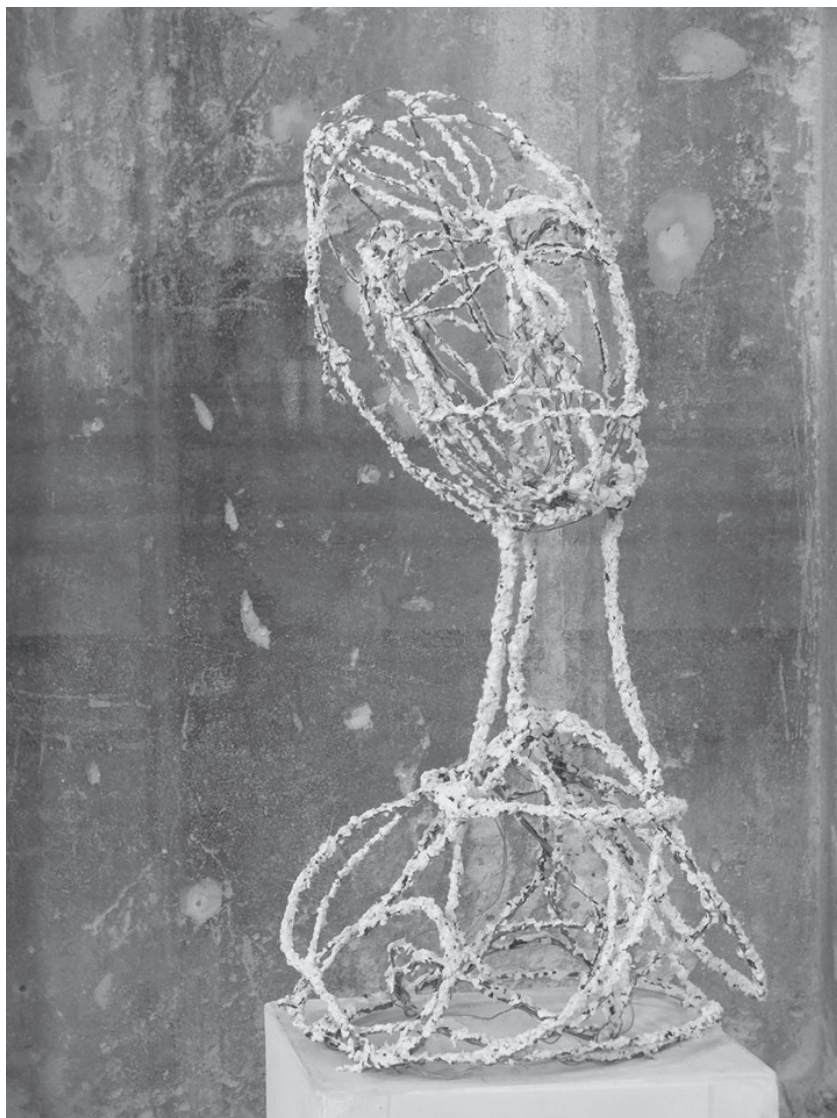
Alig bírta kivárni, hogy folyósítsák az összeget. Előtte persze eljöttek megnézni Zsófit, aki a biztosoknak Ariadnéről lelkendezett. Megállapították, hogy maradandó károsodás, járni se fog, tízmillió. Meg milyen értelmes kislány. Rá két hónapra utaltak.

Először felkeresett egy bankautomatát, de nem vett ki pénzt, csak lekérdezte az egyenleget. Papírral, ahogy kell. Messzebb állt az automatától, a bizonylatot nézte. Megszámolta a nullákat, aztán az egyest, ugyan kiben bízik meg annyira, hogy rábízsa a pénzét. Kivett ötvenezer forintot, berakta a pénzt a tárcájába, és megnyugodott. Legutóbb akkor érezte ennyire jól magát, amikor elvált Józsitól. Került egyet a Körúton. El akart menni a bankok előtt, elmenni a henteshez, és venni tárkonyt, meg csirkemellet, meg kukoricát, meg hagymát. A második bank melletti kirakatban meglátta a vörös ruhát, a posztót, az estélyit, a csipkését. Harmincöt, drága pezsgőt kellene innia, szipkából cigarettázni, ahogy a filmekben látta. A harmadik bank után megint szeme elé került a ruha. Bement az üzletbe, körülnézett, megnézte az árcédulát. Kár, hogy kivettem ötvenezret, gondolta. Végül kifordult a helyiségből. A negyedik bank mellett ennél olcsóbban, negyvenezzerért függött a kirakatban a bársonyestélyi. Megvette. Nem ment be a henteshez, elfelejtette.

Otthon felvette, tükör előtt nézegette magát. Bement Zsófihoz, leült az ágyra, megkérdezte, hogyan fest. Szép vagy, anya, mondta. Hát neki is tetszik. Megígérte Zsófinak, hogy holnap ragulevest esznek, és elköltöznek hamarosan, pedig ezeket meglepetésnek szánta. Hogy majd egyszer behozza a kerekesszéket, beleülteti, és átmennek az új lakásukba. És bélszínt esznek, meg pezsgőt hozzá.

A bársonyruhában ment a henteshez. Tejszín volt otthon, és tényleg megfőzte a ragulevest. Sok tárkonyt rakott bele, hogy olyan legyen, mint amilyen ízlik Zsófinak. Jánosnak bevitte a lakbért előre, majd kijelentette, hogy elköltözik. A férfi láthatóan csalódott volt, bal szeme a szokásosnál is jobban könnyezett. Azután

megvette az első szipkáját. Hazament, leült a konyhába, belerakta a cigarettát, rágyújtott. Eldöntötte, hogy megtanul füstkarikát fújni. Csak a bal karja zsibbadt egyre erősebben...

Lőrincz Zsuzsa: *Fej*, 2013, drót, papír